

Arrest

nr. 204 377 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015 en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 31 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tadzjiek van etnische origine, hangt u het soennitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in Kabul. Nadat er een burgeroorlog was uitgebroken, vluchtte uw gezin naar Peshawar in Pakistan. U was toen nog zeer jong. Na een aantal maanden keerden jullie terug naar Kabul. Uw vader, Y(...) M(...) N(...) (CGVS (...) en O.V. (...)), wilde zich vestigen in het district Bagrami in het huis van zijn familie maar de woning bleek volledig te zijn vernield. Hierop besloten uw ouders naar Mazar-i Sharif te verhuizen, gelegen in de provincie Balkh, van waar uw moeder, A(...) N(...) (CGVS (...) en O.V. (...)), afkomstig is. Jullie woonden ongeveer zeventien jaar in Mazar-i Sharif. U ging er zeven jaar naar school en waste daarnaast auto's om geld te verdienen.

Daar de veiligheidssituatie in Mazar-i Sharif slecht was en er een gebrek was aan goede scholing, vertrok u op zeventien- of achttienjarige leeftijd samen met andere jongens illegaal naar Teheran in Iran met de hoop op een betere toekomst. U werd er geholpen door uw oom aan vaderskant die zich al enige tijd terug in Teheran had gevestigd.

Uw oom aan moederskant, H(...) A(...) genaamd, importeerde en exporteerde suiker. Op 20 saratan 1389 (11 juli 2010) werd hij in Mazar-i Sharif ontvoerd. De ontvoerders eisten 50.000 dollar losgeld van zijn familie. Daar het bedrag niet op tijd werd verzameld, werd H(...) na een week gedood. Deze gebeurtenis maakten dat uw ouders eveneens besloten Afghanistan te verlaten. Bovendien was de gezondheidstoestand van uw twee broers, M(...) N(...) (CGVS (...) en O.V. (...)) en N(...) N(...), zeer zwak en hadden de artsen geadviseerd om naar Iran of India te gaan voor betere medische verzorging. Een jaar na uw vertrek, vervoegde de rest van uw gezin u in Iran, waar jullie steeds illegaal zouden verblijven.

U en uw vader werkten in Teheran als timmermannen. Op 18 hamal 1394 (7 april 2015) werden jullie door de politie gearresteerd in jullie werkplaats. Dankzij tussenkomst van jullie baas werd uw vader vrijgelaten maar u werd gedeporteerd naar Afghanistan. Via Nimroz en Herat reisde u naar Kabul provincie. U verbleef in het huis van uw tante aan vaderskant in Shina dorp in Bagrami district. Om geld te verdienen waste u langs de weg auto's. Na drie maanden had u voldoende gespaard om een smokkelaar te betalen die u terug naar Iran kon brengen.

Bij terugkomst zei u aan uw ouders dat het beter was om allemaal te vertrekken daar jullie geen goed leven hadden in Iran. U was bovendien bang dat de Iraanse autoriteiten u net als andere Afghanen naar het front in Syrië zou sturen.

Op 24 oktober 2015 heeft u samen met uw tante, N(...) A(...) (CGVS (...) en O.V. (...)), haar zoon, A(...) A(...) (CGVS (...) en O.V. (...)), en twee dochters, F(...) A(...) (CGVS (...) en O.V. (...)) en A(...) A(...) (CGVS (...) en O.V. (...)), uw moeder, uw broers M(...), N(...) en R(...) N(...) (CGVS (...) en O.V. (...)) en schoonzus, G(...) N(...) (CGVS (...) en O.V. (...)), Iran verlaten. Uw vader en zus M(...) waren al een drietal maanden eerder naar België vertrokken.

Na een reis van ongeveer achttien dagen vroegen u, uw moeder, broers en schoonzus op 9 november 2015 asiel in België. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u slachtoffer te worden van het algemene geweld daar.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw taskara en paspoort neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u Mazar-i Sharif indertijd had verlaten omwille van het geweld in de stad, de ontvoeringen, het risico om als bacha bazi te worden meegenomen en het gebrek aan een goed schoolsysteem (gehoorverslag CGVS, p.4). U stelde expliciet dat er geen andere redenen waren voor uw vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.10).

U verwees wel naar de ontvoering voor losgeld en de moord op uw oom H(...) A(...) door onbekenden die plaatsvond na uw vertrek uit Mazar-i Sharif en de vrees die deze gebeurtenis had opgewekt bij de hele familie (gehoorverslag CGVS, p.4-5 en p.10). De dood van uw oom maakte dat uw gezin besloot om u te vervoegen in Iran en R(...), de broer van uw moeder, verhuisde naar Tajikistan (gehoorverslag CGVS, p.5 en p.10). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat de ontvoering en de dood van H(...) zeven jaar geleden een (actuele) vrees voor vervolging inhoudt voor u en uw gezin.

U haalde ook kort aan dat een andere reden voor het vertrek van uw familie uit Afghanistan de slechte gezondheidstoestand was van M(...) en N(...) die aan epilepsie lijden (gehoorverslag CGVS, p.5, p.10 en p.14). U stelde dat de dokters in Mazar-i Sharif hadden gezegd dat ze in India of Iran moesten worden behandeld (gehoorverslag CGVS, p.5). De medische problemen van uw broers houden evenwel geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische problemen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te worden gericht aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op het einde van het gehoor gevraagd wat u concreet vreest bij een terugkeer naar Afghanistan, stelde u dat u geen persoonlijke problemen heeft gekend in uw land en dat u Afghanistan enkel heeft verlaten omwille van het algemene geweld (gehoorverslag CGVS, p.13-14). U ter bevestiging gevraagd of u alle problemen heeft verteld omwille van dewelke u niet kan terugkeren naar uw land, antwoordde u positief (gehoorverslag CGVS, p.14). Aldus blijkt nergens uit dat u bij een terugkeer naar Afghanistan persoonlijk zou worden gevisieerd.

Uit voorgaande dient te worden besloten dat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Uw taskara en paspoort bevatten enkel identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In het kader van de asielaanvragen ingediend door uw vader Y(...) M(...), uw moeder A(...) en uw broers M(...) en R(...) werd eveneens besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op 10 april 2018 dient de verwerende partij een aanvullende nota in waarbij zij het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017 voegt.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij is vooreerst van oordeel dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom zij niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij licht dit als volgt toe:

“(…) Volgens het CGVS komt verzoekende partij niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus aangezien “er geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, paragraaf 2, c van de Vreemdelingenwet.”

Nochtans vermeldt het CGVS zelf het volgende in haar beslissing:

“Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn “non-conflict related”. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.”

Deze motivatie van het CGVS is op z'n minst erg dubbelzinnig te noemen.

Eenzijds wordt gesteld dat er “geen reëel risico” zou bestaan voor verzoekende partij, anderzijds verwijst het CGVS zelf naar het feit dat er zich zowel in 2015 als 2016 verschillende incidenten voordeden in de regio waarbij ook burgerslachtoffers vielen.

De motivatie van het CGVS dat dit geweld “doelgericht” zou zijn en vooral “high profile” doelwitten zou viseren kan allerm minst overtuigen.

Het feit dat burgers niet als dusdanig geïdende worden door de verschillende vastgestelde gewelddaden, neemt niet weg dat burgers wel degelijk nog steeds groot gevaar lopen in de regio.

Het geweld richt zich vooral tegen overheidsinstanties, wat dus betekent dat elke keer verzoekende partij zich naar een overheidsdienst begeeft om van deze diensten gebruik te maken er een reëel risico ontstaat dat verzoekende partij het slachtoffer wordt van geweld.

Meer zelfs: wanneer verzoekende partij zich toevallig in de buurt zou bevinden van bijvoorbeeld een patrouille van Afghaanse veiligheidsdiensten, bestaat er een reëel risico dat hij het slachtoffer wordt van geweld als “collateral damage”.

Men mag, gelet op de veiligheidssituatie in de streek, ook aannemen dat de Afghaanse veiligheidsdiensten prominent aanwezig zijn in het straatbeeld, wat bovenvermeld risico bijgevolg enkel maar vergroot.

De relativering door het CGVS van dit risico als zou het gebeurlijke geweld zich enkel richten tegen “high profile” doelwitten kan dus allerm minst overtuigen.

Daarnaast verwijst het CGVS naar het feit dat burgers uit andere streken naar de regio zouden vluchten en de provincie “een toevluchtsoord” zou zijn voor burgers uit andere streken.

Opnieuw faalt de motivering van het CGVS.

Het feit dat het er in andere streken in Afghanistan blijkbaar nog gewelddadiger aan toe gaat dan in de provincie Balkh, neemt niet weg dat er ook in die provincie nog steeds een reëel risico is voor de veiligheid van de burgers. Dat burgers naar deze streek vluchten omdat het er veiliger is kan hier niet het minste afbreuk aan doen.

De bestreden beslissing is dan ook uiterst dubbelzinnig wat haar motivering betreft, dit terwijl een voldoende grondig onderzoek moet worden gevoerd over het volledige dossier:

"[...] de door de wetgever gekozen formulering wijzen erop dat het aan het bestuur toekomt om aan te tonen dat er enerzijds een deel van het land van herkomst bestaat waar de asielzoeker geen enkele reden heeft om te vrezen dat hij zal worden vervolgd en waar er evenmin enig reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en anderzijds dat men redelijkerwijs van hem kan verwachten dat hij in dat deel van het land blijft. Door niet na te gaan of de levensomstandigheden aanvaardbaar zijn en of zij de verzoeker niet kunnen blootstellen aan discriminaties en vervolgingen heeft het bestuur de effectiviteit van een binnenlandse bescherming niet voldoende grondig onderzocht" (Raad Vreemdelingenbetwistingen (5e k.) nr. 63.338, 17 juni 2011, Rev.dr.étr. 2011, afl. 164, 416.)

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens zoals hierboven in het feitenrelaas reeds uiteengezet werd.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. (...)"

De verzoekende partij voert daarnaast aan dat de bestreden beslissing haar *de facto* verplicht om naar Afghanistan terug te keren en dat zij bij een terugkeer ontegensprekelijk een ernstig risico loopt om het slachtoffer te worden van gewelddaden die een groot gevaar vormen voor haar leven en persoon.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming een aantal van zijn verklaringen niet staaft met stukken of bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, dat hij als geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

3.4.1. Aangaande de vrees voor vervolging en het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit Kaboel, maar zich na een kort verblijf in Pakistan met haar familie in de stad Mazar-i Sharif te hebben gevestigd. De verzoekende partij verklaart dat zij op zeventien- of achttienjarige leeftijd naar Iran trok omwille van de slechte veiligheidssituatie en het gebrek aan goede scholing in Mazar-i Sharif. Ongeveer een jaar na haar aankomst in Iran zou de verzoekende partij daar vervoegd zijn door de rest van haar familie. Verzoekers ouders vonden het beter Afghanistan te verlaten nadat een oom langs moederskant, die werkzaam was in de suikerhandel, in ruil voor losgeld werd ontvoerd en uiteindelijk vermoord. Daarnaast zouden verzoekers ouders de hoop hebben gekoesterd dat zij in Iran een betere medische verzorging konden verkrijgen voor twee van verzoekers broers die een slechte gezondheid hebben. De verzoekende partij en haar vader zouden in Iran als timmermannen hebben gewerkt. Omdat zij geen identiteitsdocumenten hadden zouden zij op gegeven ogenblik door de politie zijn gearresteerd. De verzoekende partij verklaart dat haar vader door tussenkomst van hun baas werd vrijgelaten maar dat zij naar Afghanistan werd gedeporteerd. Na een drietal maanden in Afghanistan zou de verzoekende partij naar Iran zijn teruggekeerd en haar familie hebben gezegd dat het beter was om te vertrekken omdat zij geen leven hadden in Iran. Behalve deportatie zou de verzoekende partij in Iran ook hebben gevreesd dat hij naar het front in Syrië zou worden gestuurd. Nadat haar vader en zus M. reeds eerder naar België waren vertrokken, zou de verzoekende partij hen samen met de rest van haar familie in oktober 2015 zijn gevolgd.

De Raad stelt vast dat de geen van de door de verzoekende partij aangevoerde asielmotieven wijst op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verklaarde expliciet dat er geen andere redenen waren voor haar vertrek uit Mazar-i Sharif en Afghanistan behalve het geweld in de stad, de ontvoeringen, het risico om als *'bacha bazi'* te worden meegenomen en het gebrek aan een goed schoolsysteem (stuk 7, gehoorverslag, p. 4, 10). Het gegeven dat het onderwijs in Afghanistan niet aan verzoekers verwachtingen voldoet, is op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit haar verklaringen kan verder niet blijken dat de verzoekende partij in Afghanistan ooit bedreigd werd met ontvoering of er persoonlijk werd geviseerd. Aan het einde van haar gehoor gevraagd wat zij behalve de algemene situatie persoonlijk vreest bij een terugkeer naar Afghanistan, antwoordde de verzoekende partij dat zij Afghanistan niet verlaten heeft omwille van persoonlijke problemen (stuk 7, gehoorverslag, p. 13, 14). Aldus blijkt nergens uit dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan persoonlijk zou worden geviseerd.

Wat betreft de door de verzoekende partij aangehaalde problemen die haar ouders ertoe zouden hebben aangezet Afghanistan te verlaten, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen de Raad desbetreffend heeft uiteengezet in zijn arrest met nummer 204 373 van 25 mei 2018 met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer R.:

“Zo mag het vooreerst verbazen dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de ontvoering en dood van haar oom in 2010, hoewel dit volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen één van de redenen zou zijn geweest waarom haar familie Afghanistan in 2010 verliet. Tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd een overzicht te geven van de feiten die haar ertoe hadden gebracht haar land van herkomst te verlaten, vermeldde de verzoekende partij enkel economische problemen en de medische toestand van haar broers (stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij de moord op haar oom bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vermeld indien dit werkelijk een reden was voor het vertrek van haar familie uit Afghanistan, die hen er daarenboven nog steeds van zou weerhouden terug te keren. Bovendien blijkt uit verklaringen afgelegd door haar ouders dat twee tantes van de verzoekende partij langs moederszijde nog tot 2017 zonder problemen in Mazar-i Sharif woonden en dat zij noch hun familie ooit persoonlijk problemen kenden in Mazar-i Sharif (administratief dossier vader, stuk 6, gehoorverslag, p. 14; administratief dossier moeder, stuk 7, gehoorverslag, p. 5, 7). Uit niets blijkt dat de vrees die de

verzoekende partij omwille van de moord op haar oom in 2014 zou koesteren nog actueel zou zijn of het risico dat zij desbetreffend loopt reëel zou zijn.

Wat de problemen betreft die verzoekers broer N. in Afghanistan zou hebben gekend omwille van een liefdesrelatie met een meisje, dient te worden vastgesteld dat N. deze problemen zelf niet aanhaalde tijdens zijn gehoor. Hoewel hij duidelijk verklaart een jaar voor de rest van de familie naar Iran gereisd te zijn, stelt hij dat hij een jaar eerder reisde omwille van het geweld in Mazar-i Sharif, de ontvoeringen, jongeren die werden meegenomen als 'bacha bazi' en een gebrek aan een goed schoolsysteem (administratief dossier N. N. A., stuk 7, gehoorverslag, p. 4). Expliciet gevraagd aan N. of er naast deze redenen nog een andere reden was waarom hij eerder naar Iran trok, stelt hij dat dit de redenen waren. N. vermeldt verder de moord op zijn oom en de medische toestand van zijn broers (administratief dossier N. N. A., stuk 7, gehoorverslag, p. 10). Nergens haalt hij echter aan dat hij problemen gekend heeft omwille van een meisje. Daarnaast blijkt ook de verzoekende partij van deze problemen geen melding te hebben gemaakt tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het is derhalve niet aannemelijk dat de verzoekende partij of haar familie omwille van de vermeende problemen van haar broer met de familie van een meisje niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren.

Wat betreft de medische problemen van verzoekers broers M. en N., kan geen verband met de criteria van het Verdrag van Genève worden vastgesteld. Uit de verklaringen die dienaangaand door verzoekers ouders werden afgelegd kan niet blijken dat hun zoons in Afghanistan een adequate medische behandeling werd ontzegd om redenen die verband houden met hun nationaliteit, ras, religie, politieke overtuiging of behoren tot een welbepaalde sociale groep. Zij geven aan naar Iran te zijn gegaan omdat de medische behandeling die hun zonen in Mazar-i Sahrif kregen niet aansloeg en de dokters hen aanraadden naar dokters in Pakistan, Iran of India te gaan. Uit hun verklaringen blijkt verder niet dat zij behalve het (niet-intentionele) gebrek aan een adequate medische behandeling voor hun zonen in Afghanistan nog andere problemen ondervonden gelinkt aan de medische toestand van hun zonen (administratief dossier vader, stuk 6, gehoorverslag, p. 11, 15; administratief dossier moeder, stuk 7, gehoorverslag, p. 7, 8). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat een bepaalde ziekte geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming bij gebrek aan een actor zoals bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (zie ook HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35)."

Met betrekking tot verzoekers problemen met de Iraanse autoriteiten merkt de Raad op dat elk verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft, *in casu* Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij als gevolg van zijn verblijf in Iran vervolging vreest of een reëel risico op ernstige schade loopt in Afghanistan.

De documenten die de verzoekende partij neerlegt hebben geen betrekking op haar asielmotieven en zijn derhalve niet relevant voor de beoordeling daarvan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete en pertinente argumenten aanbrengt die bovenstaande appreciatie van de problemen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst in een ander daglicht plaatsen. De bij het verzoekschrift gevoegde fotokopie van haar attest van immatriculatie heeft geen betrekking op haar asielmotieven en is derhalve niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals

bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2), a) en b) van deze wet.

3.4.2. Aangaande het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2), c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de

provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 10 april 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat er volgens de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert ook burgerslachtoffers vielen bij aanslagen die nochtans niet tegen burgers waren gericht, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat burgers als dusdanig niet worden geviséerd bij het gebeurlijke conflict-gerelateerde geweld in Mazar-i Sahrif. De overweging dat de verzoekende partij een groter risico loopt om getroffen te worden door geweld gericht tegen Afghaanse overheids- of veiligheidsdiensten wanneer zij zich in de buurt daarvan begeeft, vormt op zich geen zwaarwegende grond om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid in Mazar-i Sharif een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij mag vinden, vormt het feit dat de provincie Balkh een toevluchtsoord blijkt voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten wel degelijk een pertinente overweging om, rekening houdend met de andere elementen van bovenstaande veiligheidsanalyse, te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie in de stad Mazar-i Sharif de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigt.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier .

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS